

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721010075
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8721010075.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.11.2022, v trestnej veci proti obžalovanému J. R. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/6/2021 zo dňa 20.05.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný J. R. podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 5.12.2019 v čase okolo 19.46 hod. na peróne nástupištia ozubnicovej železnice na zastávke Tatranský Lieskovec na Tatranskej Štrbe, okres Poprad, fyzicky napadol poškodeného H. P. z Y. S., a to tým spôsobom, že po predchádzajúcej vzájomnej slovnej výmene a vzájomnom fyzickom napádaní svojou pravou rukou zovretou v päšť udrel poškodeného H. P. najmenej jedenkrát do oblasti tváre, načo tento ostal ležať na snehu, čím takto obvinený J. R. spôsobil poškodenému zranenia, a to pomliaždenie mäkkých tkanív v pravej okoloočnej oblasti s krvnou podliatinou vpravo, zlomeninu uhla sánky vpravo s posunutím úlomkov, so zubom č. 48 v lomnej štrbine, otvorenú do ústnej dutiny, otras mozgu ľahkého stupňa, podvrtnutie krčnej chrbtice s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 53 dní a obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcim v bolestiach sánky po dobu 2 týždne, v prijímaní tekutej, resp. kašovitej stravy po dobu jedného mesiaca, v obmedzení reči a v spoločenskom styku po dobu 6 týždňov,

pretože skutok nie je trestným činom.

Súčasne podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku boli poškodení Y. zdravotná poisťovňa, a. s., pobočka F., a H. P. s nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení okresný prokurátor odvolanie, ktoré následne aj bližšie písomne odôvodnil. Uviedol, že sa so závermi prvostupňového súdu nestotožňuje, nakoľko podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav veci. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že poškodený bol v priebehu prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní opakovane vypočúvaný, kde aj keď sa v niektorých výsluchoch nachádzali rozpory, má za to, že v podstatných okolnostiach vypovedal poškodený zhodne. Z výsluchov poškodeného vyplynulo, že samotnému jeho napadnutiu predchádzala výmena názorov medzi ním a obžalovaným, ako aj ich vzájomné naťahovanie. Poškodený zároveň potvrdil, že obžalovaného chytil za bundu a pripustil, že ho mohol nechtiac udrieť do ruky. Následne ho mal obžalovaný napadnúť zovretou päťou do oblasti tváre, mal ho podkopať, pričom ako poškodený spadol na zem a tam ležal, sa mal obžalovaný

pokúsiť ho kopnúť, avšak poškodený mu v tom zabránil tým, že mu rukou chytil nohu, načo obžalovaný spadol na zem. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že poškodený H. P. pri úraze dňa 5.12.2019 utrpel poranenia, a to pomliaždenie mäkkých tkanív v pravej okoloočnej oblasti s krvnou podliatinou, pomliaždenie dolnej pery vpravo, pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti sánky vpravo, zlomeninu uhla sánky vpravo s posunutím úlomkov so zubom č. 48 vpravo dolu v lomnej štrbine, otvorenú do ústnej dutiny, otras mozgu ľahkého stupňa podvrtnutie krčnej chrbtice. Znalec vo svojich záveroch k mechanizmu vzniku poranení konštatoval, že na základe zdravotnej dokumentácie a výpovede poškodeného, štúdia spisu je možné uviesť, že pomliaždenie okoloočnej oblasti vpravo a pomliaždenie dolnej pery boli spôsobené minimálne dvoma pôsobeniami násillia, čiže jedno pôsobilo do oblasti okoloočnej vpravo a druhé do oblasti dolnej pery vpravo a tieto pomliaždeniny najpravdepodobnejšie vznikli údermi päšťou, sila, ktorá spôsobila uvedené poranenia bola na rozhraní menšej a strednej intenzity. Zlomenina uhla sánky vpravo s posunutím úlomkov zuba č. 48 dolu v lomnej štrbine, otvorená do ústnej dutiny, bola spôsobená jedným pôsobením násillia, a to ďalším na pravú stranu sánky, najpravdepodobnejšie úderom päšťou do pravej strany sánky do oblasti jej uhla silou väčšej intenzity. Poškodený mal aj otras mozgu ľahkého stupňa a tento otras pravdepodobne vznikol vtedy, keď bol udretý päšťou do oblasti sánky a vznikla zlomenina sánky, pretože tam pôsobila sila väčšej intenzity. Poškodený mal aj podvrtnutie krčnej chrbtice, toto podvrtnutie vzniklo zrejme následkom viacerých úderov do tváre a sila, ktorá spôsobila toto poranenie, bola menšej intenzity a podvrtnutie bolo ľahšieho stupňa. Poškodený vo svojich výsluchoch síce uvádzal, že ho mal obžalovaný udrieť päšťou iba jedenkrát, avšak vzhľadom na to, že pri útoku utrpel otras mozgu, nevylúčil, že ho mohol udierať do tváre opakovane. Rovnako obžalovaný tvrdil, že poškodeného udrel iba jedenkrát, čo má dosvedčovať aj svedkyňa Y. L., ktorá však vo svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní zo dňa 10.06.2021 uviedla, že potom ako sa poškodený zahnal na obžalovaného, tento mu to vrátil a ho podkopol, sa otočila, nakoľko nemá rada konflikty. Z uvedeného je teda zrejme, že svedkyňa nevidela celý priebeh konfliktu. Vzhľadom na výsluch poškodeného, ktorý uviedol, že po incidente išiel rovno k svojim rodičom a s nikým iným už nemal konflikt, ako aj závery znaleckého posudku, prokurátor konštatuje, že útok obžalovaného spočíval vo viacerých útokoch päšťou na oblasť hlavy poškodeného. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to s poukazom na následok, ktorý bol poškodenému konaním obžalovaného spôsobený, na okolnosti spáchania skutku, na intenzitu útoku obžalovaného, ktorá bola podľa názoru odvolateľa neprimeraná útoku poškodeného na obžalovaného, má za to, že neboli splnené podmienky na konštatovanie nutnej obrany zo strany obžalovaného. Z vyššie uvedených skutočností podľa odvolateľa vyplýva, že obžalovaný mal opakovane napadnúť poškodeného a to aj potom, čo poškodený spadol na zem a nemal už možnosť sa aktívne brániť, kde sa ho mal pokúsiť kopnúť nohou do oblasti brucha. Uvedené skutočnosti podľa jeho názoru teda nesvedčia o nutnej obrane, nakoľko obrana bola silnejšia ako útok a podľa jeho názoru celkom zjavne neprimeraná. Súčasne by chcel poukázať aj na register priestupkov obžalovaného, z ktorého vyplýva, že obdobného konania sa tento dopustil aj v minulosti, čo preukazuje tendencie obžalovaného k takémuto konaniu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Prešove v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil oslobodzujúci výrok rozsudku Okresného súdu v Poprade a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe podaného odvolania krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo prokurátor dôkazné bremeno neuniesol a akými právnymi úvahami sa spravoval. V tomto

smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky prokurátora odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Ako je zrejmé z napadnutého rozsudku, prvostupňový súd oslobodzujúci výrok odôvodnil v podstate tým, že sa síce skutok stal, ale neboli vyvrátené tvrdenia obžalovaného o tom, že sa iba bránil. Prihliadol na to, že obžalovaný sa v kritickom čase ocitol v ťaživej situácii súvisiacej s tým, že nastúpil do nesprávneho vlaku, mal obavu o seba a svoju priateľku, mali vzhľadom na dennú dobu problém dostať sa domov a do cesty im vstúpil poškodený, ktorý chcel využiť túto situáciu najmä vo vzťahu ku kamarátke obžalovaného Y. L., na ktorú viackrát naliehal, aby išla s ním. Uvedená situácia znepokojila obžalovaného a zo slovnej potýčky došlo aj k fyzickému stretu s poškodeným, pričom nemožno vylúčiť, že iniciátorom fyzického incidentu bol práve poškodený, ktorý to ani sám nevyvrátil. Napriek fyzickej prevahe poškodeného ho potom obžalovaný udrel minimálne raz päťou vedenou na jeho tvár, ktorá rana bola rozhodujúca a viedla k jeho dlhodobej práceneschopnosti a obmedzeniu v obvyklom spôsobe života všetko v súlade so závermi traumatologického znaleckého posudku. Útok obžalovaného súvisel najskôr z obavy z útoku zo strany poškodeného, ktorý sa nachádzal v tesnej blízkosti obžalovaného a fyzicky na neho už aj pôsobil. Obrana obžalovaného bola silnejšia ako útok, pritom však nebola celkom zjavne prehnaná. Keďže obrana obžalovaného nebola celkom zjavne neprimeraná útoku, súd prvého stupňa dospel k záveru, že z dôvodu nutnej obrany konanie obžalovaného nie je trestným činom. Preto obžalovaného z dôvodu uvedeného v ustanovení § 285 písm. b) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil.

S uvedeným záverom sa stotožnil aj odvolací súd.

Predovšetkým je potrebné si uvedomiť, že aby určitý čin bol trestným činom podľa § 8 Tr. zákona nestačí, že napĺňa znaky uvedené v Trestnom zákone, ale súčasne musí ísť o čin protiprávny. Protiprávnym nebude vtedy, ak sú v čase jeho spáchania dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, medzi ktoré patrí aj nutná obrana, ktorej podmienky sú upravené v ust. § 25 Tr. zákona.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spôsobil poškodenému H. P. ťažkú ujmu na zdraví. Avšak len zo skutočnosti, že zranenia poškodeného boli spôsobené minimálne dvoma, resp. tromi údermi obžalovaného a že mu bola pritom spôsobená aj ťažká ujma na zdraví, nie je možné uzavrieť, že konanie obžalovaného je trestným činom. Pre takýto záver je potrebné najprv zistiť, či obžalovaný nekonal za podmienok zakladajúcich nutnú obranu. Pri tomto zisťovaní jednotlivé okolnosti nie je možné posudzovať izolovane od ďalších okolností prípadu a celého priebehu skutku. Pri skúmaní primeranosti nutnej obrany je potrebné vždy starostlivo zvážiť všetky rozhodujúce okolnosti prípadu (teda nielen úder zo strany obžalovaného a ujmu na zdraví poškodeného) v celom jeho vývoji v konkrétnom čase a na konkrétnom mieste, a to vždy so zreteľom na subjektívny stav osoby, ktorá odvracala útok, t.j. podľa toho, ako sa čin útočníka javil tomu, kto ho odvracal.

Pre posúdenie, či obžalovaný konal alebo nekonal za splnenia podmienok nutnej obrany sú dôležité ustanovenia § 25 Tr. zákona.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zákona nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Podľa § 25 ods. 3 Tr. zákona ten, kto odvracia útok spôsobom, že obrana je celkom zjavne neprimeraná útoku, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Podľa § 25 ods. 4 Tr. zákona ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti.

Základným predpokladom nutnej obrany je teda skutočnosť, že sa odvracia útok, ktorý priamo hrozí alebo trvá. Útok je konanie človeka, a to spravidla konanie, ktoré je úmyselné, protiprávne (nedovolené) a určitou mierou závažné (nie len mierou celkom nepatrnou). Spravidla má útok znaky trestného činu, ale nemusí tomu tak nevyhnutne byť, pretože útokom sú aj činy, ktoré vôbec znaky trestných činov nemajú (napr. aj slabšie útoky proti fyzickej integrite človeka, ktoré nemajú za následok ublíženie na zdraví). V situácii, kedy proti sebe útočia dve osoby, je rozhodujúca počiatočná iniciatíva, teda kto začal. Touto situáciou je určené, kto je útočníkom a kto obrancom. Útok však nesmie byť ukončený. Ak bol útok ukončený a nebezpečenstvo už priamo nehrozí, potom nutná obrana neprichádza do úvahy. V takom prípade môže ísť o odplatu, ktorá už nutnou obranou nie je. Obrana smeruje proti útočníkovi, pričom ho spravidla postihuje na jeho telesnej integrite (napr. na živote alebo zdraví).

Ďalším predpokladom posúdenia konania ako nutnej obrany je, aby obrana nebola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu. Obrana teda môže byť neprimeraná i zjavne neprimeraná, ale nesmie byť celkom zjavne neprimeraná. Primeranosť obrany sa posudzuje v prvom rade z hľadiska intenzity oboch akcií, čo vyjadruje pojem spôsobu útoku. Z povahy veci vyplýva, že obrana musí byť tak intenzívna, aby útok isto a bez rizika pre napadnutého odvrátila, t.j. musí byť silnejšia ako útok, avšak nesmie byť celkom zjavne prehnaná. Treba zároveň zdôrazniť, že od obrancu nie je možné požadovať, aby dal prednosť slabšiemu, ale neistému prostriedku. Je potrebné si uvedomiť, že obranca len odhaduje, aký intenzívny bude útok a ako intenzívne bude potrebné proti nemu zasiahnuť. Nepomer obrany k útoku však napriek tomu nesmie byť celkom zjavný, resp. absolútne očividný, mimoriadne hrubý zo subjektívneho i objektívneho hľadiska. Primeranosť obrany je pritom potrebné posúdiť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, vrátane miesta a času, ako aj na okolnosti vzťahujúce sa k osobe útočníka a k osobe obrancu.

Pri ustálení skutkového deja v predmetnej veci súd prvého stupňa vychádzal najmä z výpovede obžalovaného J. R., svedeckých výpovedí poškodeného H. P. a Y. L. a znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie H., G. P., M.. Pokiaľ však ide o svedeckú výpoveď H. P., ten svoje svedecké výpovede v priebehu konania menil, a to v podstatných bodoch rozhodujúcich pre posúdenie, či konanie obžalovaného je trestným činom. Zamlčal totiž spočiatku tie skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie, či konanie obžalovaného nebolo konaním v nutnej obrane. Takto zamlčal v podstate celú svoju aktivitu pri vzniku tohto incidentu a spočiatku tvrdil, že ako išiel v smere domov, tak ho obžalovaný z ničoho nič udrel päťou do tváre. Napokon na hlavnom pojednávaní priznal, že chcel obžalovanému dohovoriť, naťahovali sa, nevie kto zaútočil prvý a že mohol chytiť obžalovaného za bundu a nechtiac ho udrieť do ruky. Uviedol tiež, že asi obžalovaný jeho správanie vyhodnotil tak, že chce nasilu odviešť jeho priateľku k sebe domov. Pripomenúť je rovnako potrebné, že v prípravnom konaní poškodený tiež uvádzal, že si nepamätá či ho obžalovaný kopol, no na hlavnom pojednávaní už tvrdil, že ho obžalovaný kopol, lebo si to pamätá na 100 %. Rovnako rozpory vznikali v jeho výpovedi ohľadom počtu úderov od obžalovaného, keď raz tvrdil, že išlo o jeden úder, neskôr že išlo o viac úderov, no a napokon priznal, že počet úderov vo výpovedi upravil s ohľadom na jeho oboznámenie sa s obsahom lekárskej správy. Rozporne vypovedal aj ohľadom ukončenia napádania obžalovaným, keď raz tvrdil, že obžalovaný s napádaním prestal po tom, čo ho chytil za nohu a spadol na zem, no pri konfrontácii so Y. L. už uvádzal, že to bolo po tom, čo táto zakričala „stačí, stačí“. Vzhľadom na tieto zmeny vo výpovediach má odvolací súd pochybnosti o priebehu skutkového deja tak, ako ho popisuje poškodený, vrátane jeho tvrdenia o pokuse kopnúť poškodeného ležiaceho na zemi a následnom páde obžalovaného na zem. Nie je pritom odôvodnené domnievať sa, že tieto rozpory vznikli v dôsledku utrpeného otrasu mozgu. Poškodený totiž vo svojich prvých štyroch výpovediach ani nespomenul, aby si na niečo nepamätal, alebo mal problém s rozpamätaním sa na niektoré skutočnosti, a už vôbec neuvádzal, aby to mohlo byť v dôsledku otrasu mozgu. S takýmto vysvetlením prišiel až vtedy, keď bolo na hlavnom pojednávaní poukázané na rozpornosť jeho výpovedí a bol vyzvaný na vysvetlenie rozporov.

Naproti tomu obžalovaný a svedkyňa Y. L. o okolnostiach skutku vypovedali v podstate zhodne a to aj pri konfrontáciách vykonávaných s obžalovaným. Opakovane uvádzali, že sa obžalovaný len bránil pred útokom poškodeného H. P., ktorý ako prvý zaútočil na obžalovaného tak, že poškodený z chrbta zhodil rucksak a rozbehol sa k obžalovanému, na ktorého sa zahnal päťou pravej ruky a trafil ho po uhnutí sa za ľavým uchom, na čo obžalovaný poškodeného podkopol a ten spadol na zem. Keď sa poškodený zo zeme postavil, opäť sa rozbehol k obžalovanému, ktorého ľavou rukou chytil za bundu a pravou rukou udrel viackrát do ramena, na čo obžalovaný päťou udrel poškodeného do oblasti tváre. Z výpovedí obžalovaného i svedkyne L. vyplýva, že útoku poškodeného na obžalovaného malo

predchádzať nepríjemné správanie sa poškodeného, ktorý opakovane najprv oboch (hoci úplne cudzích ľudí) a potom len svedkyňu žiadal, aby šli k nemu domov, čo oni odmietali, pričom ešte vo vlaku svedkyňu chytil za ramená a dal jej pusu, bol veľmi nepríjemný, v ruke držal fľašu alkoholu a svedkyňa sa ho bála. V takomto správaní mal poškodený pokračovať aj po vystúpení z vlaku, keď svedkyňu L. chytil za ruku s tým, že majú ísť k nemu domov a keď to odmietali, tak chcel, aby s ním išla svedkyňa sama. Poškodený bol oproti obžalovanému vyšší a starší, pričom obžalovaný sa so svedkyňou nachádzali vo večerných hodinách na pre nich neznámom a opustenom mieste.

Z uvedených skutočností je potrebné z hľadiska hodnotenia podmienok nutnej obrany potrebné zvýrazniť v prvom rade skutočnosť, že ako prvý fyzicky zaútočil poškodený H. P. na obžalovaného, čomu predchádzalo násilnicke správanie sa poškodeného, ktorý kamarátku obžalovaného Y. L. chytil za ruku, že majú ísť k nemu domov, táto sa ho bála a vytrhla sa mu a aj následne trval na tom, aby išla s ním. Pritom nepríjemný bol poškodený už vo vlaku, keď si k obžalovanému a Y. L. prisadol a túto chytil za ramená a dal jej pusu a v dôsledku jeho správania mala z neho strach Y. L. už tam. Poškodený na obžalovaného zaútočil tak, že zhodil z chrbta rucksak, rozbehol sa k obžalovanému, na ktorého sa zahnal päťou a trafil ho po uhnutí za ľavým uchom. Obžalovaný zareagoval podkopnutím poškodeného, na čo tento spadol na zem. Následne obžalovaný v akcii nepokračoval a na zemi poškodeného neudrel. Z toho je možné vyvodiť to, že poškodenému sa pomstiť alebo mu ublížiť nechcel.

Poškodený však zo zeme vstal a na obžalovaného opäť zaútočil, keď ho jednou rukou chytil za bundu a druhou rukou udieral do ramena. Za tejto situácie prebiehajúceho opakovaného útoku obžalovaný udrel päťou poškodeného do tváre. Aj keď z výpovedí obžalovaného, svedkyne L., ale aj poškodeného vyplýva jeden úder do tváre poškodeného, zo znaleckého posudku je zrejmé, že zranenia vznikli minimálne po troch pôsobeniach násilia, najpravdepodobnejšie úderom päťou. Pri hodnotení tejto skutočnosti je však potrebné zdôrazniť, že išlo o opakovaný útok poškodeného, keď na prekonanie jeho útoku predtým nestačilo podkopnutie ako menej intenzívny prostriedok obrany. Dôležité je tiež poukázať na to, že poškodený mal v porovnaní s obžalovaným fyzickú prevahu a že obžalovaný sa so svedkyňou po nastúpení do nesprávneho vlaku nachádzali vo večerných hodinách na pre nich neznámom a opustenom mieste. Po páde poškodeného na zem, teda po prekonaní útoku, obžalovaný v úderoch nepokračoval. Za týchto okolností ani použitie troch rýchlych úderov, po ktorých poškodený spadol opäť na zem a ktoré sa tak javili ako potrebné na prekonanie útoku poškodeného, nemožno hodnotiť ako obranu, ktorá by bola celkom zjavne neprimeraná útoku.

Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že poškodený pritom utrpel zranenia majúce charakter ťažkej ujmy na zdraví. Riziko z útoku totiž musí niesť útočník. Ako už bolo uvedené, nutná obrana nemusí byť proporcionálna útoku, môže byť neprimeraná útoku a môže byť dokonca aj zjavne neprimeraná útoku, pretože pokiaľ má byť nutná obrana úspešná predpokladá sa, že bude intenzívnejšia ako vedený útok, nemôže byť len celkom zjavne neprimeraná. Rovnako tak podmienkou nutnej obrany nie je skutočnosť, že útok nebolo možné odvrátiť inak. Práve preto obžalovaný nebol povinný pri útoku poškodeného čakať, kedy bude jeho útok ešte intenzívnejší a úspešnejší, aby ho teda poškodený udrel nielen do ramena, ale prípadne aj do tváre a spôsobil mu zranenia, ktoré by mohli byť aj závažnejšie ako tie, ktoré utrpel poškodený, a nebol povinný pokúsiť sa zachrániť útekou, a to o to viac, že s ním bola aj jeho kamarátka, ktorú poškodený už predtým obťažoval.

K odvolacím námietkam prokurátora je potrebné uviesť, že vychádzajú najmä zo skutočností uvádzaných poškodeným H. P., ktoré však z vyššie uvedených dôvodov za hodnoverné nie je možné považovať. Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Nedôvodná je aj námietka odvolateľa, ktorý poukazuje na evidenciu priestupkov obžalovaného. Je síce pravdou, že sa dňa 12.09.2020 dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, keď iného udrel rukou do oblasti tváre, ale nespôsobil mu žiadne zranenie. Už zo skutočnosti, že neboli spôsobené žiadne zranenia a že priestupok bol vybavený len napomenutím, ako aj z toho, že povolaním je čašníkom,

pri výkone ktorého dochádza ku konfliktným situáciám a pritom nemá záznam v registri trestov je zrejmé, že obžalovaný nemá sklony k násilnému konaniu.

Aj krajský súd teda dospel k záveru, že obžalovaný konal v nutnej obrane, ktorá vylučuje protiprávnosť činu, a preto súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ obžalovaného spod obžaloby oslobodil. V tejto súvislosti mu potom ani neostávalo nič iné len poškodených Y. zdravotnú poisťovňu, a. s., a H. P. v zmysle ust. § 288 ods. 3 Tr. poriadku odkázať s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Preto odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné jednomyseľne zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.